

PE
TĂRÂMUL
MORTII

AYANA GRAY

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023



*Pentru bunicul Aston –
în liniște, tot îți aud trompeta.*

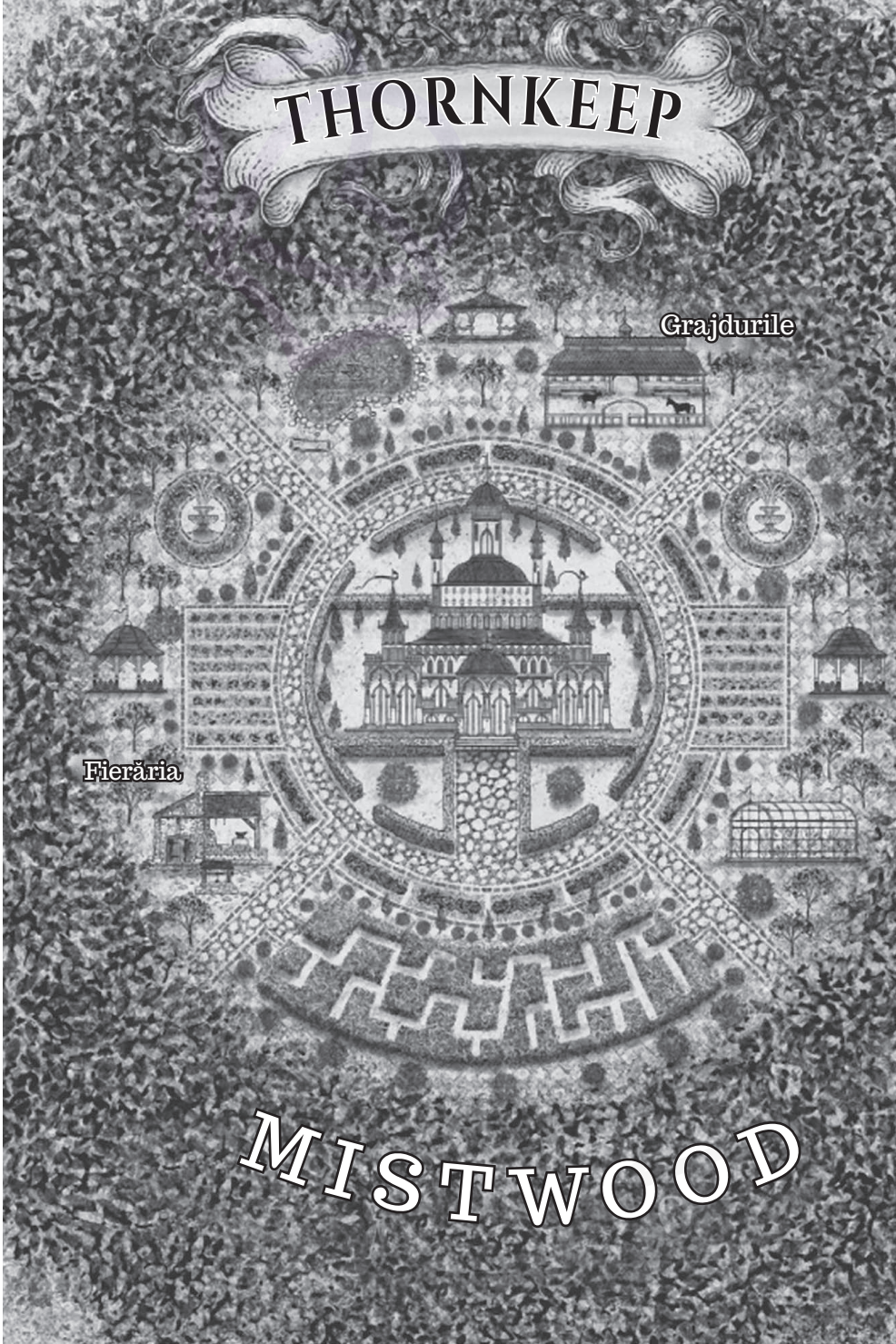
BOOKZONE

THORNKEEP

Grajdurile

Fierăria

MISTWOOD





CELE CINCI ORDINE DARAJA

ORDINUL MWILI • Ordinul Corpului

ORDINUL AKILI • Ordinul Minții

ORDINUL MAISHA • Ordinul Vieții

ORDINUL KUPAMBANA • Ordinul Luptei

ORDINUL UFUNDI • Ordinul Măiestriei





PARTEA ÎNȚĂI

FURNICA TĂCUTĂ
TRĂIEȘTE
MAI MULT
DECÂT HIENA
GĂLĂGIOASĂ.

BINTI

Înainte de răsărit, în acele ore fragile, orașul aparține monștrilor.

Inima îmi bate nesigur în piept, ca o tobă, în timp ce-mi simt pumnalul în teacă. E o armă modestă, mică și făurită fără măiestrie, dar mă liniștește să o simt în teaca ei sculptată în lemn. Norii negri anunță ploi furtunoase. Le aud nemulțumirea printre huruiturile puternice. Norii știu deja ce plănuiesc să fac.

În ochii lor, sunt deja condamnată.

Sandalele mi se afundă în noroi în timp ce străbat străzile orașului Lkossa, tentându-mă să le arunc și să-mi continui drumul desculță, însă nu fac asta. Sunt singurele sandale pe care le am și nu-mi permit luxul de a le înlocui cu altele. Ezit cu fiecare pas, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să mă întorc acum, înainte să mă prindă și să mă pedepsească, dar timpul este lacom noaptea; îmi consumă gândurile și nu lasă loc de îndoială. Măresc pasul.

Trebuie să merg mai departe.

Casele din cărămidă de noroi mă strâng din ambele părți, sufocându-mă cu duhoarea de carne putrezită, fructe fermentate și balebă de vite. Sunt din ce în ce mai dărăpănate pe măsură ce mă aventurez mai adânc în cartierul Chafu și pot să jur că ferestrele lor mă urmăresc cu privirea ca niște ochi goi, fără nicio expresie. În spatele lor, pinii își înalță vârfurile deasupra celor mai înalte clădiri din oraș, amintindu-mi de Marea Junglă și legendele ei, dar acum nu pot să mă gândesc la asta.

La o intersecție slab luminată, trec pe lângă o pisică plină de purici și simt că am călcat pe ceva: un pergament mototolit, scris cu cerneală azurie. Acea culoare este diferită, folosită numai pentru documente ale templului orașului – un templu în care nu-i este permis poporului *meu* să se roage. Instinctul îmi spune să nu citesc ce scrie, dar tot îl ridic de jos, desfăcându-i încet colțurile. Deși este murdar de noroi, pot să disting clar imaginea din mijloc.

Fetița ar putea avea opt ani, dar la fel de bine ar putea avea și doisprezece; mi-e imposibil să-mi dau seama exact. În schița neșlefuită în albastru, ochii ei sunt negri, privirea prudentă, iar chipul ei arată foarte slab. Singurul cuvânt lizibil este RECOMPENSĂ, scris îngroșat deasupra portretului. Dedesubt mai sunt și alte cuvinte, scrise în grabă și șterse.

FEMEIE DARAJA

Descriere: păr negru, ochi căprui sau negri

Vârsta: nu se știe

Înălțimea: aproximativ 1 metru și
25 de centimetri

Greutatea: aproximativ 22–27 de kilograme

Căutată pentru: activități ilicite

Informații suplimentare: Se oferă recompensă 500 shaba dacă este prinsă vie.

Privirea mi-e atrasă pe loc de cuvintele *activități ilicite* și simt cum un roi de senzații noi mi se adună în stomac, bâzâind puternic în timp ce las pergamentul să-mi alunece printre degete. Recunosc toate senzațiile și le culeg pe fiecare în parte, întocmai ca pe o păpădie. Simt cum, mai întâi, mă cuprinde anxietatea, apoi frica,

indignarea și, în cele din urmă, vina. Îmi mușc interiorul obrazului până la sânge.

Vina este un alt lux pe care nu mi-l pot permite.

Întind din nou mâna după pumnal și îmi trec degetul mare peste mâner, până când simt că încep să mă calmez.

Trebuie să fac asta, îmi spune o voce imaginară din minte. Sună ca și cum ar fi vocea mea, dar e mai convingătoare. *Fă acest ultim lucru și vei fi liberă. Vei fi în siguranță. Ea va fi în siguranță.*

În siguranță. Îmi vâr acel cuvânt în teacă ca pe o a doua armă, îmi îndrept umerii și mă afund mai adânc în întuneric.



Când ajung la periferia orașului Lkossa, mă simt înfrigurată până la oase.

În partea nordică, copacii Marii Jungle se înalță ca o barieră împotriva vânturilor musonice. Dar la marginea vestică a orașului sunt numai câmpuri cu citronela, înaltă cam de jumătate de metru; nu au nicio putere să oprească vântul rece care îmi biciuie obrajii. Mă ustură nările de fiecare dată când trag aer în piept și, cu fiecare pas pe care îl fac, degetele îmi înțepenesc de frig. Îmi trag mai bine pe cap gluga de la pelerina mea jerpelită când tunetul zguduie cerul și îmi spun că ploaia pe cale să înceapă este *adevăratul* motiv pentru care îmi acopăr capul, nu pentru că mi-e teamă să nu fiu recunoscută.

Merg pe cărarea șerpuită până când dau de o prăvălie abandonată, separată oarecum de celelalte prăvălii din zonă. Obloanele din lemn atârnă strâmbe la ferestre, iar desenele cu graffiti vechi de zeci de ani îi strică fațada, dar asta nu are importanță pentru mine. În noaptea asta, prăvălia va servi unui singur scop: este locul meu de ascunzătoare.

Deschid ușa, dau la o parte pânzele de păianjen care mi s-au pus pe față și mă ghemuiesc sub un pervaz. Pot să cuprind cu privirea toată cărarea, fără să fiu văzută. Îmi îndrept din nou ochii spre cer, spre norii joși, dincolo de care pot să văd cerul brăzdat de linii negre cum își schimbă culorile. Nu mai e mult până la răsărit, iar eu nu mai am timp. Mă dor mușchii încordați pe măsură ce trec clipele, lungi ca niște eternități; într-un astfel de moment, îndrăznesc să sper că poate am supraestimat-o. Poate că, după tot acest timp, nu o să răspundă chemării mele.

O mișcare bruscă de la celălalt capăt al cărării mă face să rămân complet nemișcată.

Respirația mi se întetește când o singură rază pală taie întunericul ca o sabie, luminând silueta încovoiată a unei bătrâne mergând încet, desculță. Tunica ei e murdară și jerpelită, prea mare pentru trupul ei ca de sperietoare. Pielea maronie e întinsă bine pe craniu, astfel încât fața scofâlcită seamănă cu a unui cadavru viu. Părul cărunt e tuns scurt și încurcat rău, părând nespălat și nepieptănat de ceva vreme. Se uită în stânga și-n dreapta, umezindu-și buzele, cercetând cu privirea. Nu pot să nu mă cutremur când o văd. Știu cine este și știu cum îi spun unii. De la fereastra prăvăliei, mâna îmi alunecă spre pumnal pentru a treia și ultima oară. Lama metalică șuieră când o scot din teacă și număr pașii târșâiți ai femeii, privind, așteptând. Apoi:

— Dacă vrei să mă ucizi, fă-o repede. Nu am toată noaptea la dispoziție.

Rămân nemișcată când bătrâna își îndreaptă ochii spre fereastra prăvăliei, unde sunt eu ascunsă. Mă las în jos, dar e prea târziu.

— Ieși afară, *acum*, spune ea cu o voce aspră.

Pe toți zeii.

Deși nu vreau, după un moment incomod, ies din prăvălie, iar când mă vede, bătrâna se dă surprinsă în spate.

— Binti?

Tresar din principiu. Nu am mai răspuns la vechiul meu nume de ani întregi, dar, chiar și acum, când îl aud rostit cu voce tare, mi se deschide o rană veche. Femeia face ochii mari, iar eu pot să văd succesiunea de emoții de pe chipul ei – recunoaștere, confuzie, apoi bucurie. Bucuria este cea care mă supără cel mai tare. Am învățat să nu am încredere în Cobra când vine vorba de bucurie, căci știu din experiență că ceea ce îi aduce ei bucurie, mie îmi aduce neazuri. Face un pas în față, iar eu fac unul în spate, lucru care pare să o jignească, însă ignor privirea îndurerată și nerăbdătoare pe care mi-o aruncă. Distanța dintre noi este o precauție necesară, un loc desemnat pentru supraviețuire. Cobra se uită chiorâș la mine.

— Nu înțeleg, zice ea. Mesajul curierului spunea să vin aici. *Tu* l-ai trimis?

— Da.

Cobra își mută privirea de la mine la pumnalul pe care încă îl mai țin strâns în mână. Nu pare speriată sau supărată, doar dezamăgită, ceea ce, într-un fel, e chiar mai rău.

— Așadar, *pentru asta* m-ai chemat, ca să mă ucizi? Întrebă ea cu o oarecare resemnare în glas. Trebuie să recunosc că sunt oarecum surprinsă.

— Nu mi-ai dat de ales.

Strâng mânerul pumnalului încă și mai tare, lăsându-mi urme în palmă.

— Ți-am spus să ne lași în pace.

— Și v-am lăsat.

— Iar ai fost văzută lângă zidurile de la Night Zoo, mă răstesc eu. Oamenii încep să pună întrebări.

Cobra rămâne tăcută pentru o clipă, frecându-și mâinile.

— Voiam doar să mă asigur că... Voiam doar să mă asigur că sunteți bine.

Tresar.

— Suntem bine fără tine.

— *Oare?* Adică, Baaz Mtombé vă plătește bine pe tine și pe Lesego?

— Nu e vorba de bani, ci de stabilitate, spun eu fără să mă pot abține să nu fiu în defensivă.

— A, *da*, răspunde Cobra pe un ton ambiguu. Nimic nu e mai stabil decât robia. Spune-mi, dacă tu și Lesego munciți toată ziua, cine are grijă de...?

— Nu, o opresc eu cu dinții încleștați. Să nu pronunți numele fiicei mele.

Cobra mă măsoară din priviri.

— Nu poți să-i ascunzi la nesfârșit, să știi, șoptește ea. Ce este, ce va deveni... dacă i-o înăbuși, îi va fi și mai greu. O are în sânge și nu poți face *nimic* să schimbi asta.

În vocea ei se simte satisfacția, iar teama și vina mi se transformă într-o furie mistuitoare care mă sufocă. Nu trebuia să se întâmple asta; nu trebuia să o las să-mi intre pe sub piele. O umbră de zâmbet îi atinge colțurile gurii, de parcă îmi aude gândurile.

— A fost o idee curajoasă, spune ea sec, arătând spre pumnal. Dar amândouă știm că nu m-ai ucide niciodată. Nu ești făcută pentru asta.

Îmi mușc tare buza de jos, până când devine sensibilă. Are dreptate, iar eu știu asta. O urăsc pe Cobra, mă înspăimântă; prezența ei e ca un spin înveninat care mă înțepă și mă îmbolnăvește mai tare de fiecare dată, dar chiar nici acest adevăr nu este suficient să-mi dea curajul să merg până la capăt. Nu pot să o ucid. Expresia trufașă care i se citește pe chip în timp ce îmi bag pumnalul înapoi

în teacă nu durează mult, căci victoria ei e prematură. Nu vede ultima mea armă din arsenal.

— Ai dreptate, murmur eu. Eu nu pot să teucid, dar Fiii celor Șase, da.

Obțin în sfârșit reacția pe care o vreau. Simt o satisfacție răutăcioasă când îi pier pe loc amuzamentul de pe chip, de parcă suntem prinse într-un joc, iar eu mi-am arătat avantajul. Mă privește cu uimire.

— Tu... nu ai face una ca asta.

Stau mai dreaptă, căci, pentru prima oară după mult timp, mă simt puțin mai puternică.

— Am văzut afișele cu recompensa, prețul pe care Kuhani este dispus să-l plătească pentru o daraja capturată. Cinci sute de shaba pentru un copil. Imaginează-ți cât aș lua dacă aș preda-o pe *Cobra*.

— Nu ai face una ca asta, repetă ea. Nu mi-ai face una ca asta.

Aerul din jurul nostru devine nemișcat, de parcă chiar și el așteaptă să vadă ce va urma.

— Voi face orice să-mi protejez familia.

La auzul cuvintelor mele, *Cobra* își mută agitată greutatea de pe un picior pe altul. Pare mai fragilă, mai mică și mai bătrână decât o știam. Ridurile adânci din jurul gurii sunt înșelătoare; nu aparțin unei femei de vârsta ei; nici părul încărunțit. Văd cum se mișcă, încet și cu dificultate, căci nu mai e sprintenă și vioaie. Îmi amintește de un copac care a fost odată frumos, dar care a putrezit mult prea devreme, stricându-se din interior. Când privirile ni se întâlnesc, ochii ei sunt umezi.

— Binti, eu...

— Nu îmi mai spune așa.

Se dă în spate de parcă aș fi lovit-o.

— Iartă-mă. Spune-mi ce vrei. Dacă ai nevoie de bani...

— Vreau doar să stai departe de familia mea, pentru totdeauna.

— Voi sta, spune Cobra dând repede din cap. Ai cuvântul meu.

— Nu, scutur eu din cap. Vreau mai mult decât cuvântul tău. Vreau o promisiune, spun eu ezitând. Vreau un jurământ etern.

Cobra rămâne înmărmurită, clipă în care afară tună deasupra noastră.

— Binti, vrei să spui...?

— Asta este condiția mea.

Cobra se încruntă.

— Ai idee ce putere deține un astfel de jurământ? Întrebă ea. Pentru un daraja, un jurământ etern este sacru, îl leagă pe viață.

— Exact.

Cobra se uită agitată în jur.

— Nu am ce-mi trebuie pentru ritual. Am nevoie de timp.

O privesc încruntată.

— Minți.

Pe chip i se așterne încet un zâmbet. În acea clipă, nu pot să-mi dau seama cum ar putea cineva să nu vadă cine e cu adevărat femeia asta, ce este ea: un șarpe în coș, vicleană, periculoasă. Spre disconfortul meu, în ochi i se citește o urmă de mândrie.

— Te-am învățat bine, spune ea aprobatoare. Prin urmare, să începem.

Din buzunarul rupt al tunicii scoate un săculeț care zăngănește atunci când îl scutură. Îl înclină într-o parte, iar din el cad mici fragmente rupte, albe. Știu instinctiv ce sunt și o greață fierbinte îmi cuprinde stomacul.

Cobra strânge pumnul în care ține fragmentele de oase și, cu o viteză nefirească, se apropie de mine și umple aerul cu mirosul pământului și al vinului ieftin de palmier. Fac un pas împleticit înapoi, dar tot îmi ia pumnalul, iar mie mi se taie respirația.

— Dă-mi mâna, îmi cere ea.

— Care?

Fiind atât de aproape de mine, mi-e și mai greu să-mi păstrez calmul.

— N-are importanță.

Nu știu ce mă face să-i dau mâna dreaptă. O fâșie argintie plutește în aer, simt o înțepătură, apoi un firisoș de sânge îmi curge în palmă, între degetul mare și cel arătător. Înainte să am vreo reacție, Cobra își taie mâna stângă în aceeași mișcare rapidă, apoi îmi ia mâna și apasă rănile una de cealaltă. Senzația este revoltătoare – caldă, udă și lipicioasă –, dar ea le ține unite de parcă am da pur și simplu mâna una cu cealaltă. Se înclină spre mine, vorbind pe o voce joasă.

— Acum privesc toate.

Mi se usucă gura. Cobra e renumită pentru înșelătoriile ei, dar ceva îmi spune că, de data asta, nu minte. Deși tot singure pe această cărare de la marginea vestică, simt acum că suntem privite. De una. De multe. Mă foiesc. Am fost învățată că, uneori, daraja își cheamă străbunele în timpul ritualurilor. Până acum, nu am crezut că este adevărat.

— Ești sigură că vrei să faci asta? mă întreabă Cobra în timp ce ochii ei obosiți îi întâlnesc pe ai mei, iar eu simt înțelesurile din întrebarea ei. Odată ce încep, nu mai e cale de întors.

Știu bine care e gravitatea lucrului pe care îl cer, care sunt consecințele. Dar acum, când o privesc pe Cobra, ochii nu mai sunt ai ei. În schimb, văd ochii fiicei mele, plini de inocență copilăroasă. Trebuie să protejez

acea inocență, trebuie să o protejez pe ea. O voi proteja cu orice preț.

— Sunt sigură.

Cobra trage adânc aer în piept.

— Atunci, având ca martore străbunele mele, jur să nu te mai caut din nou în această viață.

Ochii îi sunt plini de lacrimi.

— Prin sânge, și oase, și suflet, legăm acest jurământ etern.

Dă din cap spre mine.

— Repetă.

Cuvintele mi se par ciudate când le rostesc, de parcă ar fi furate dintr-o limbă moartă. Cu toate astea, îmi impun să le spun.

— Prin sânge, și oase, și suflet, legăm acest jurământ etern.

Imediat ce rostesc jurământul, simt o căldură în locul unde mâinile noastre tăiate sunt unite. Mi se zburlește părul pe brațe, dar Cobra nu se mișcă și nici nu-mi dă drumul la mână. Fragmentele de oase sunt fierbinți, iar marginile lor ascuțite îmi intră în piele. Îngrozită și uimită, văd cum din mâinile noastre strânse se înalță un abur alb, urcându-se pe brațul Cobrei, încolăcindu-i-se în jurul gâtului, apărând acum o amuletă care nu fusese mai devreme acolo. Îmi îngheață sângele în vene.

— Ce este aia?

— Un semn al jurământului etern, răspunde Cobra.

Îmi dă drumul la mână. Mă mănâncă și mă furnică palma, dar nu o ating. Nici urmă de tăietură, nici urmă de fragmente de oase. Privirea îmi e în continuare atrasă de amuleta ciudată de la gât, dar Cobra îmi dă pumnalul înapoi.

— Jurământul a fost făcut, șoptește ea. Adio, Binti.

Aș vrea să-i spun o mie de cuvinte – urâte, frumoase, disperate. Aleg unul singur.

— Adio.

Deasupra noastră se aud tunete puternice și se văd fulgere albe care despică cerul. Norii par să se desfacă și șuvoaie de apă mă udă prin pelerină. Îmi aplec capul, încercând să mă feresc de ploaie, iar când îmi ridic privirea, Cobra nu mai este.

Altceva îmi udă acum obrații, nu ploaia, dar îmi șterg lacrimile sărate, apoi mă întorc și o rup la fugă spre oraș. Nu-mi mai pasă de străzile pline de noroi și de mizerie; nici nu-mi mai dau seama când îmi alunecă sandalele din picioare. Știu sigur că nu voi mai vedea niciodată acest loc.

Știu sigur că nu o voi mai vedea niciodată pe mama.